

Kwiaty - zielen - i winnice.

Okno, które kojarzy małżeństwa...

Piękne okolice węgierskiego „morza“

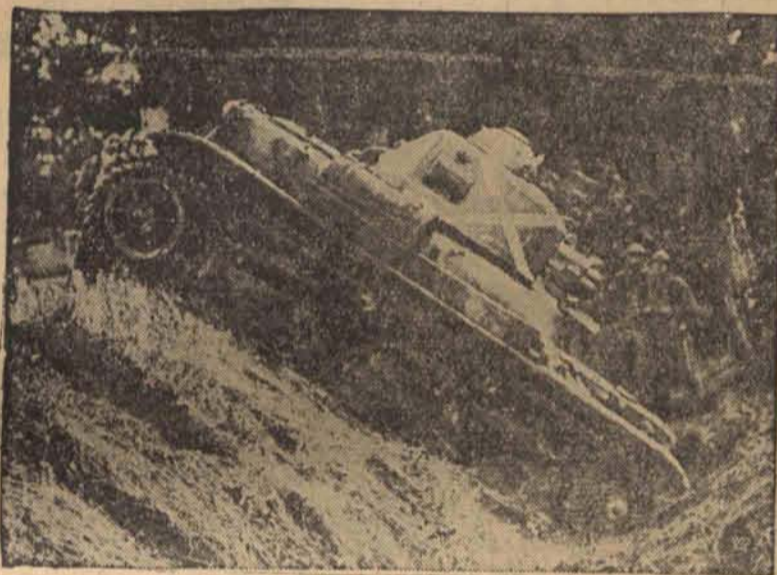
Tihany, we wrześniu. Rzecz ciekawa, jak mało kojarzymy pojęcie Węgry z wodą. Jeszcze Dunaj, wiadomo: Budapeszt — „królowa Dunaju“ ale Węgrzy-rybacy, węgierskie jezioro, to już coś, co się nam zupełnie nie klei z winnicami, puszą, czardaszem. Ze zdumieniem dostrzegamy, że Węgrzy eksportują na cały świat słynnego sandacza zw. „fogasz“, a jeziora Balaton; że rybolówstwo mają już w kręgi ugro-fińskiej; że ulubioną potrawą narodową jest zupa z ryby w papryce; że prowadzą doskonałą gospodarkę rybna w sztucznych stawach; wreszcie, że dumają Węgrzy, morza pozbawionych, jest owo jezioro Balaton. Ołbrzymie, bo 80 km. długości jezioro, nabiera dziś coraz więcej rozgłosu w Europie, jako „węgierskie morze“, a plażę jego jako „węgierskie Lido“.

Celem najczęstszych wypraw, obok winnic Badacsony, jest Tihany, najpiękniejszy półwysp na północnym brzegu, wysuwający się daleko w głąb Balatonu. Barokowy klasztor Benedyktynów dwiema igłami białych wież koronuje stromą wynurzającą się z wody górę, ciemno-szmaragdową od gęstwy porastających ją drzew oliwowych. Niesamowicie odczuwa się wrażenie kolorystyczne, zbliżając się po południu do półwyspu. Woda i góra jednej są barwy ciemno-zielonej. W połowie przecina tę zieleni kremowy pas nadbrzeżnej szosy, jasne bukiety palm młodego parku muchomory trzech wszystkich will obok białej muszli kasyna i jasnego gmachu restauracji. Brak tu pensjonatów i plaży, bo Balaton w tym miejscu posiada kilkanaście metrów głęb.

Wysiadamy na śmieszny molo. Zakrzywiony, zanurzający się w jezioro kamienny pierożek obrastają kwiaty. Przede wszystkim parasole wysokich, jak krzewy pelargonii. Cały zaś brzeg wygląda, jak przypięty do wody na biało-zielone guziczki; to wrażenie budzą klomby białe i zielone naprzemian, długo ciągnące się wzdłuż przystani. Gromada dzieciaków uwija się na molo, sprzedając niezwykle kształtów skamieniałe muszle, pozostałość z przedhistorycznych czasów.

Całe zato wybrzeże południowe to równina, nierzadko jeszcze mokradła. Tutaj napotykamy łagodne pejzaże holenderskie; nad szaro-błękitną wodą stada białych krów w cieniu starych topoli. Tutaj usadowiły się też wszystkie miejscowości kąpielowe, kolorowe, nowoczesne, tonące w zieleni. Każda rozplanowana celowo i estetycznie, maleńkie domki z okiennicami malowane w barwy ślicznie jaskrawe: cytrynowe i cynobrowe, różowe i zielone, szafirowe i bordo. Przede wszystkim zaś podziwiać trzeba sztukę ogrodniczą Węgrów, do kazująca cudów z klombami i kwietnikami. Plaże są albo piaszczyste, albo jeżą się dywanem szmaragdowej, strzyżonej trawy.

Z MANEWRÓW FRANCUSKICH.

Fragment z wielkich manewrów armii francuskiej, które odbyły się w okolicy Normandii. Widzimy czołg w czasie akcji, ofensywnej, na trudnym, terenie.

A przecież 100 lat temu, jak to można czytać, — w Balatonie kąpały się jedynie kaczki. Dzisiaj kąpieliska rozbudowują się nagwałt. Kursują między nimi wzorowo czyste parostanki, przecinając gęstymi zygami jezioro.

Nie pijcie surowej wody!

— Rozumiem... to straszne... pamiętam... coś pamiętam... — spojrzła na swój strój. — Byłam w... trumnie... — ostatnie słowo prawie że wykrzyknęła niesamowitym głosem i kurczowo chwyciła się ręki księdza.

Zapanowało przytłaczające milczenie. Ksiądz dyszał ciężko.

— Uspokój się, drogie dziecko... uspokój się. Odwieziemy cię do domu...
Przytomniej spojrziała na mówiącego.
— Nie można... — wyszeptala wiążąc z trudem myśli w głowie. — Nie można... przestraszą się... Sprowadźcie... Jana Odynicza...

I wyczerpana nadmiernym dla niej wysiłkiem opadła zemdlna.

Nastąpiła konsternacja. Nikt nie wiedział gdzie szukać tego Odynicza. Ale ksiądz proboszcz szybko orientujący się w każdej sytuacji, polecił jednemu z obecnych pobiec do telefonu, znaleźć w książce telefonicznej takie nazwisko — może właśnie będzie — zatelefonować i kazać natychmiast tu przybyć.

Chętny do wykonania tego polecenia znalazł się natychmiast i gdy wyszedł, proboszcz zajął się znowu cucieniem Zosi. Kazał zakrystianowi podać wody, skropił nią twarz zemdlną, potem kazał wyjąć wino z szafki i nalać trochę do szklanki. Przemocą niemal wlał je w usta Zosi. Przeknęła je, lekko się krztusząc i znowu otworzyła oczy.

— Napij się jeszcze trochę, dziecko drogie — prosił proboszcz przytykając jej szklankę do ust. Usłuchała, przyzwyczajona od tak dawna do podawanych jej ciągle jakichś lekarstw.

Wino pokrzepiło ją znacznie. I teraz cała jej myśl już była tylko przy Jerzym.

— Ach, nie! Ja wiem, księżu proboszczu. Przecie mówiłem, że znam tego człowieka. To mój najdroższy przyjaciel, narzeczony tej panny... Zginął, przepadł bez wieści, ale Bóg chciał, żeby się odnalazł. Nie traćmy jednak czasu. Karetka pogotowia już jest. Zabieram ich oboje do domu panny Maleckiej, ale zanim ich wniosą do mieszkania, muszę pierwszy tam być i uprzedzić rodzinę. Tak silne wrażenie starsi ludzie mogą przyplacić nawet życiem. Dziękuję proboszczu z serca za wszystko.

— Niechże mi pan da znać, jak oboje się będą czuli potem — prosił proboszcz Odynicza.

— Naturalnie, sam osobiście będę jutro u księdza proboszcza. A teraz jedziemy.

— Niech tylko pani nie myśli, że jestem wariatem: Bóg uczynił cud — Zosia żyje. Była w letargu, zbudziła się, jest uratowana. Jerzy rozbił trumnę i wydosłał ją stamtąd, wrócił jej życie.

Radio TELEFUNKEN
harmonia tonów-symbol jakości

Radosne skomlenie psów

zdradziło wiarołomną żonę.

„Szanowny Panie! Uważam za swój obowiązek zwrócić pańską uwagę na to, co dzieje się w pańskiej willi podczas pańskiej nieobecności. Co wieczór, gdy pan wyjeżdża do Budapesztu, przychodzi do pańskiego mieszkania jakiś elegancki młodzieniec. Jakże są cele jego wizyt — to już pańska rzecz. Zadomowił się u pana tak dalece, że nawet pańskie zlepsy są mu po słusze.

Wówczas pani Dacsay złożyła skargę do sądu, domagając się alimentów w wysokości 700 pengő miesięcznie. Na rozprawie sądowej dowodziła, że nie zlamala nigdy wierności małżeńskiej. Na żądanie męża wezwano jako świadka młodego inżyniera, wysłanego przez detektywów. Oboje zachowywali się, jakby się pierwszy raz w życiu widzieli.

Taki anonim otrzymał budapeszteński kupiec Ludwik Dacsay. Zaintrygowany rewelacjami Dacsay, zaangażował dwu prywatnych detektywów, polecając im dyskretny nadzór nad willą podczas jego nieobecności. Raport detektywów brzmiał: Co wieczór przychodzi do willi młody inżynier, spędza długie godziny z małżonką kupca i odbywa z nią spacerowy do pobliskiego lasu.

Przyjaciel pani Dacsay nie skończył jeszcze zeznawać, gdy na salę wkroczył p. Dacsay, prowadząc przed sobą oboje psy. Zwierzęta rzuciły się w stronę inżyniera szalejąc z radości, jakby oczekując, iż obdarzy je jakimś smakołykiem.

Ostatnia kąpiel chłopców

Silna fala wywróciła łódkę.

Każdego roku, kolonia wakacyjna Marcei, której siedziba znajduje się przy 11, r. de Bouvines w Lille, a którą kieruje pastor Nick, wysłała grupy chłopców na plażę do Sainte-Cecile-Plage. Od początku sierpnia, 54 chłopców spędziło miłe chwile pod opieką prof. szkoły nauczycielskiej z Paryża, F. Lowskiego, Rosjanina z pochodzenia oraz 2 studentów.

Natychmiast pośpieszyli na pomoc p. Lowcei i jeden z jego kolegów i wyratowali 3 chłopców. 11-letni Demeyer i Jean Parsy, znikli pod wodą. Dopiero po godzinie odnaleziono trupa młodego Demeyera, o 2 kilometry od miejsca wypadku; ciała drugiego chłopca jeszcze nie odnaleziono.

— Ten nieszczęśliwiec — mówił do Odynicza wskazując na Jerzego — był u mnie dzisiaj w mieszkaniu. Znalazłem go na ulicy w straszliwych łachmanach, boso, głodnego i przemarniętego do kości. Odziałem go, nakarmiłem, chciałem się nim zaopiekować — ale, pozostawiwszy mi krótką kartkę z serdecznym podziękowaniem, zniknął z mego mieszkania tajemniczo. Ze sposobu napisania kartki widziałem, że musi to być inteligent.

Bolesnym zbiegiem okoliczności, w tym samym miejscu, niedawno temu, 4-ro dzieci straciło również życie w ten sam sposób. Zaznaczyć trzeba, że dzieci, które się utopiły miały najazutrz opuścić kolonię i wrócić do domu do Hellemmes i do Auby. Policja prowadzi dochodzenia.

— Proszę pani — zaczął Odynicz, nie bardzo wiedząc jak przystąpić do rzeczy — przychodzę z dobrą wiadomością...

— Jakaż może być dla nas teraz dobra wiadomość, drogi panie Janku... — zaszlochala głośno.

— O Jezu!... co pan mówi!... co to ma być... — wyszeptala starszka, chwytając Jerzego za ramiona drżącymi rękami.

— Niech tylko pani nie myśli, że jestem wariatem: Bóg uczynił cud — Zosia żyje. Była w letargu, zbudziła się, jest uratowana. Jerzy rozbił trumnę i wydosłał ją stamtąd, wrócił jej życie.

— Na Boga Niech pani panuje nad sobą! Niech ta radość pani nie zabije!

Maria Hempel - Gierdawa

BRZEMIE LOSU

Powieść sensacyjna 119

Wóz mieszkalny

— Tatuś! jedź ostrożnie, gramy w bilard!

